

AARHUS TEATER
i samproduktion med CaféTeatret

DET NORMALE LIV

Eller Krop og kamplads
af Christian Lollike

DET NORMALE LIV

Eller KROP OG KAMPPLADS

En farce af Christian Lollike

Samproduktion med CaféTeatret

Isenesættelse

Anne Zacho Søgaard

Scenografi og kostumedesign

Siggi Óli Pálmason

Koreografi

Robert Logrell

Lysdesign

Jonas Kongsbach

Lyddesign

Caspar Ravn

A

Marie Louise Wille

B

Peter Flyvholm

C

Theresa Sølvsteen

PRODUKTIONSTEAM

Producent

Lars Søgaard

Dramaturg

Louise Rahr Knudsen

Forestillingsleder

Louise Münzberger

Sufflør

Anette Walsøe

Markedsføring

Agnete Krogh

Frisør

Annie Brandt Høyer

Rekvisitør

Ditte Marie Winther

Skræddersal

Lena Tolkmit

Malersal

Helene D. Sunde

Scenen

Jan Holm Nielsen

Smed/Snedker

Johnni/ Bent E. Harder

Afvikling lys/lyd

Morten Henriksen

Forestillingens varighed:

**Ca. 1 time og 30 min.
uden pause**

Verdenspremiere

Aarhus Teater

Studio

2. september 2011

Programredaktion

**Louise Rahr Knudsen,
Agnete Krogh**

Foto fra afsluttende prøver

Rumle Skaftø

Program layout

Jørn Moesgård as

Tryk

EJ Graphic A/S

HOVEDSPONSOR

**SPAREKASSEN
KRONJYLLAND**

www.sparkron.dk

MEDIEPARTNER

Jyllands-Posten

www.jp.dk

EVENTPARTNERE

www.agffodbold.dk

Søren Jensen

Rådgivende Ingeniørfirma

www.sj.dk

www.aarhusteater.dk
er udarbejdet af Heyday
og ITIDE i Ajour CMS

Kulturministeriet
støtter Aarhus Teater

**AARHUS TEATERS
SAMARBEJDSPARTNERE**

Arkitektfirmaet C.F. Møller A/S

A/S Panda

Bravida Danmark A/S

Danske Bank

DEFCO A/S

EJ Graphic A/S

Ejendomsselskabet

Erik Dalsgaard ApS

EL:CON

Handelsbanken

Harboe Skilte A/S

Heyday ApS

Holst, Advokater

Hustømmerne A/S

Itide A/S

Jyske Bank

Jørn Moesgård as

KPMG

LETT advokatfirma

Lindpro

Malermester Erik Dalsgaard A/S

Mangaard Travel Group

Nordea

Nykredit

PwC

Schouw & Co.

Spar Nord Bank

Stark

Aarhus havn

Aarhus Oliefabriks Fond

for Almene Formål

Århus Stiftstidende

DET NORMALE LIV

Eller

KROP OG KAMPPLADS

Af Christian Lollike

1. INNER STASI

A Jeg føler mig forfulgt.

B Hvad?

A Jeg føler mig FORFULGT.

B Af hvem?

A Det-ved-jeg-ikke.

B Hvornår følte du dig sidst forfulgt?

A Lige nu. Lige før.

B Og hvad siger din fornemmelse dig?

A Tal lavt!

B Og hvad siger din fornemmelse dig?

A JEG HAR INGEN FORNEMMELSE, men af og til vender jeg mig hurtigt rundt, sådan! Men jeg kan ikke se nogen.

B Det er jo ikke så godt.

C Hvem gider egentlig forfølge dig? Hvem interesserer sig nok for dit liv?

A Der er mange.

C Hvem?

A Banken.

C Din bankrådgiver fiser da ikke rundt og spionerer...?

A Så kender du ikke min bankrådgiver. Han faxer, sender, mailer, twitter og taler aldrig om andet end den livsforsikring, som er fuldstændig nødvendig, hvis jeg skal undgå, at det ender galt. Hvis et flyttefirma ved navn Holger Danske fra 4. sal taber en vaskemaskine – se op, pas på, splat. Eller hvad hvis det lige er dig, det går ud over, når en rigtig religiøs bliver religiøst rasende – BOM, så ligger du der i alt for mange sprængte dele?

B Hvem kan det ellers være?

A Det kan selvfølgelig også være min eks-kæreste. Han kan ikke glemme mig. Jeg trækker stadig vejret i ham. Også selvom jeg aldrig fik den krop, jeg lovede ham. Vi trænede ellers dag og nat, push-up, sit-ups, spinning, springgymnastik, yoga og hele lortet, men min hang til kager fik han aldrig bugt med – og for det måtte jeg betale prisen.

B Det er ikke kroppen, det kommer an på.

A Gu er det kroppen, det kommer an på. Den huser mit liv og min sjæl. Den afgør, hvem og hvor længe nogen gider glo på mig – selvom jeg er klogere end døden, er det ikke min hjerne, der får mig til at føle mig sexet, attraktiv og produktiv. Det er min krop. Min krop er min fremtid, mit selvværd, min kapital – MIT KRU-CI-FIKS.

Og fitnesscentret er min kirke. Det er der, jeg går hen, når jeg vil have åndelige vitaminer og vinde troen tilbage.

C Det er INNER STASI.

A Hvad?

C Det er INNER STASI.

B Hvem fanden er INNER STASI?

C INNER-STASI er det organ, der kontrollerer dig ved at appellere til dit eksisterende ønske om at leve et godt og succesfuldt liv. INNER-STASI er det organ, der kontrollerer dig ved at appellere til dit ønske om at være en god borger. INNER STASI er det organ, der kontrollerer dig ved at appellere til eksisterende egenskaber som lydighed, fornuft, ansvarlighed og forfængelighed. Hvis ikke du dyrker motion 6 gange dagligt. Hvis ikke din krop ser frisk og slank ud. Hvis ikke huden er let brun, frisk og spændstig. Hvis ikke du gør din gymnastik NU, så melder INNER-STASI dig.

B Til hvem?

C STYRELSEN FOR SJÆLELIGE ANLIGGENDER.

A Er jeg den eneste her, der aldrig har hørt om INNER-STASI og den der styrelse?

B Jeg har heller aldrig hørt om dem.

C STYRELSEN FOR SJÆLELIGE ANLIGGENDER er en hemmelig organisation, som har til opgave at beskytte dig, mig og borgerne.

B Dig, mig og borgerne?

C Opgaven består i at være uendelig hensynsfuld overfor den enkelte borger, og i bestræbelsen på at udvise den maksimale omsorg har Styrelsen For Sjælelige Anliggender skabt INNER STASI. INNER STASI er det organ, som kontrollerer de indre ledelsesanliggender. Dvs. sørger for, at du er i stand til at lede dig selv på en måde, der kommer dig selv og fællesskabet til gode.

B Men det er jo ligesom kommunen. De ringede og inviterede mig på madlavningskursus. De mente, at jeg via sund mad kunne genvinde kontrollen over mit fedtindtag. Jeg takkede nej, men de gjorde det klart, at det ville medføre et stop i mine dagpenge. De kan jo ikke se nogen rimelighed i at betale mine sygehusregninger, hvis jeg ikke er interesseret i at strenge mig en smule an. Da de så, hvor galt det stod til, tilbød de mig en fitnesscoach. Et eller andet sted er det mærkeligt at have en statsfinansieret fitnesscoach. Men hun er nu meget sød, og nu elsker jeg også at træne. Det udløser sunde endorfiner, selvopretholdelse, styrker sundheden og selvværdet og er desuden depressionsforbyggende.

C INNER STASI ER IKKE KOMMUNEN.

Det er en enhed under styrelsen for sjælelige anliggender. Og STYRELSEN FOR SJÆLELIGE ANLIGGENDER arbejder i løst strukturerede og svært gennemskuelige hemmelige netværk – lige som Al-Qaeda.

A Er INNER-STASI ikke bare en psykisk lidelse, du lider af og gerne vil have, at jeg og resten af verden også skal lide af, for hvis vi også lider af den, så er vi et fællesskab, og hvis vi ellers er nok medlemmer af dette INNERSTASISKE fællesskab, ja, så er vi i flertal, og er vi i flertal, så er lidelsen normal – og er den normal, er den ikke længere værd at tale om. Men hvorfor ikke bare se det i øjnene. DU ER SYG.

C Du skal ikke sige, at jeg er syg.

A Men du er syg.

2. UNDER OBSERVATION Fortalt af A, B og C

Hun sidder i deres køkken, og holder øje – ud af vinduet – med klapvognen, hvor deres barn sidder og sover.

De ringede fra dit arbejde.

Nå.

De ville vide, om der var noget galt. Om der var noget, de skulle vide.

Hvorfor ringede de til dig om det?

Det spurgte jeg også om.

De sagde, at du ikke var så smilende og overskudspræget, som du plejer.

Hvem sagde det?

Ham der din nye chef, jeg kan ikke huske, hvad han hedder.

Nå, men så må jeg jo hellere smile lidt mere.

Ja. Men der er ikke noget, vel?

Hvad mener du?

Noget galt?

Hvad skulle det være?

Det kunne godt være, at der var noget, men jeg er glad for at høre, at det er der ikke, for det er der ikke, vel?

Er det her et forhør?

Nej, nej, men han nævnte bare også noget om, at din performancekurve var nedadgående.

Hvad snakker du om?

Det gentager hun.

Hvad snakker du om?

Det sagde han.

Og det siger du bare sådan han nævnte bare også noget om...

Men han lagde ikke så meget i det.

Sagde han det?

Det kunne jeg høre på tonefaldet.

Men det er jo total uforskammet at ringe til dig og sige, at min performancekurve er nedadgående. Det gør man bare ikke. Du skal være glad for, at du er på en arbejdsplads, der viser omsorg. Det var aldrig sket inde ved os. Hvis ikke jeg er der, hele tiden, hver dag, så er det ud. Der får man ikke chancer, det ved du godt.

Chancer. Hvad mener du med chancer?

Du ved, hvad jeg mener.

Tror du, han vil fyre mig?

Han ringede for at sikre sig, at du har det godt, fordi din performancekurve er dalende, og flere medarbejdere har bemærket, at du sidder meget og kigger ud i luften for tiden.

Hvad er det for noget med mine medarbejdere?

Det er da klart, han har spurgt dem.

Sagde han det?

Det kan jeg da regne ud.

Det her, synes jeg ikke, er rart.

Du er jo glad for dit arbejde, og det skal du også være, det er en omsorgsfuld arbejdsplads.

Ja, selvfølgelig er jeg glad for mit arbejde, der står 500.000 som mig og gerne vil have mit job, og så siger mine medarbejdere, at jeg sidder og kigger ud i luften.

Hvad tænker du?

Ja, de skal de sgu da for helvede ikke blande sig. Jeg er da nødt til at ringe dem op og fortælle, jamen, de er jo nogle sladderhanke.

Men hvad tænker du på, når du sidder og ser ud i luften.

Men jeg sidder da ikke og ser ud i luften, når jeg er på arbejde, men jeg bekymrer mig lidt for tiden.

Over hvad?

Det ved jeg ikke. Hver dag tror jeg, at der sker noget med den lille. At hun dør. Bliver kørt over. Får en sygdom. At jeg skal leve et liv uden hende.

Men det troede jeg bare, vi havde talt igennem.

Jamen, det er heller ikke kun det.

Hvad så?

Jeg ved det ikke.

Det er bare, som om der mangler noget. Hvad mener du?

Det ved jeg ikke.

1A. INNER STASI II

C Hvorfor sagde du, jeg var syg? Jeg kan godt huske, dengang en vis SYGDOM kom til landet, og ingen kendte dens konsekvenser, og du vidste ikke, om du skulle tage STATSSPRØJTEN eller ej, fordi du havde hørt, at der var bivirkninger og bivirkningerne ville få dine organer til at krympe. Så lå du der i sengen og vidste ikke, hvad du skulle frygte mest; sygdommen eller symptomerne, og du søgte på nettet efter de nyeste meldinger og blev hængende mest ved dem, der kunne bekræfte din frygt – og imens så du symptomerne alle vegne.

B Det er det dejlige ved nettet. Du kan altid finde nogen, der deler netop din frygt.

C Og du var sikker på, at du havde fået sygdommen, og du afsprittede dine hænder og dine børn, som fik eksem af al den sprit, og fantomsymptomerne brød ud og...

A Men jeg var ikke syg!

C Netop.

A Hvorfor siger du så, jeg er syg, når det er dig, der er syg?

C Fordi du altid tror, du er syg, og det er meget mere sygt. Du er afhængig af dine bekymringer på grund af en eller anden fucked up disorder.

A Okay, jeg er afhængig af mine bekymringer og hvad så?

C Du er jo ikke bare afhængig af dine bekymringer. Du er stik-angst-narkoman – du står altid og stik-angst-junkier dig med bekymringer, og det gør du, fordi INNER STASI hvisker inden i dig.

A Hvis ikke jeg. Hvis ikke jeg. Hvis ikke. Hvis ikke jeg. Hvis ikke jeg. Hvis ikke. Hvis ikke jeg. Så. Så. Så. Så. Så er uheldet ude, så er det dig, det går ud over, så sker det, det går galt, du bliver fed, syg, kørt ned, får nyrekræft, udsat for vold, mig, mister arbejdet, dig, du kommer ikke ind i kampen, med på vognen, ind i racet, du, du bliver ulykkelig og medicinafhængig. Jeg vil ikke dø.

B INNER STASI ER OND.

C INNER STASI ER IKKE OND. INNER STASIS fornemste opgave er at få os til at passe på os selv, og derfor vil INNER STASI altid åbne vores øjne for potentielle faremuligheder

med henblik på at bortmane dem igen ved hjælp af forskellige sikkerhedsforanstaltninger. Derfor bliver der ført tilsyn med alt, hvad der kan udlægges som potentiel fare.

A Jeg vil ikke høre flere paranoide ord om INNER STASI.

C Det er, fordi du er bange. Fordi du er forfulgt. Fordi du ikke ved, hvem der forfølger dig. Og det gør dig angst. Og det eneste angstdæpende, du kender til, er TRÆNING.

Break. A begynder at løbe.

3. UNDER OBSERVATION I

Fortalt af **A, B** og **C**

Hun er ude at løbe.

Hun er ude at løbe. Helt alene.

Og kun med sig selv.

Hun løber forbi en overvægtig kvinde, der sidder på en bænk og spiser wienerbrød.

Jeg hader fede mennesker.

Nej, du hader ikke fede mennesker.

Jeg væmmes ved dem.

Nej, du ikke bare væmmes ved dem, du ser i dem det, du ikke selv ønsker at være.

Jeg synes ikke nødvendigvis, at det er sødt eller socialt hensigtsmæssigt, at jeg føler det, jeg føler, men... DET GØR JEG ALTSÅ.

Hun er lige ved at falde over en sten.

Okay, de må også svede meget.

Der må bestemt være en delle eller to, som aldrig rigtig bliver vasket.

Som skjuler kagekrummer, der ligger og rådner og bliver levende.

De kan ikke gå i fedt tøj.

Eller i frækt undertøj.

Det bør de i hvert fald ikke. De skal holde sig til sort. Sort gør mindre og i et sort rum kan man næsten ikke se dem.

Hvorfor fanden kan de ikke bare styre sig? HVORFOR FANDEN SKAL DE ÆDE SÅ MEGET? Hvorfor skal de putte alting i munden og bare æde og æde og æde?

Hun sætter tempoet op.

De ved jo godt, at de bliver fede, og at de bliver set ned på, og de ser jo også ned på sig selv. Hvor svært er det at sige nej tak til fede kager og ja tak til gulerødder? Der er 120 millioner milliarder mennesker, som ikke

har noget at stoppe i munden, som dør af underernæring, og så æder hun bare løs. Det er sgu da klamt, vulgært og ulækkert.

Men det kan jo være en sygdom.

Gu er det ej en sygdom.

Hun sætter tempoet yderligere op, imens hun forsøger at fortrænge billedet af en kagekrumme...

Der har kilet sig ind mellem to store deller. Den har ligget der en uge, og er blevet levende. Den har fået hår og har fundet sammen med et gammelt grønt stykke toastbrød. Hej toastbrød. Hej krumme – skal vi ikke flytte sammen? Sammen er de begyndt at udvide deres territorium.

Hvordan kan man stole på et menneske, der ikke er i stand til at holde på sig selv? Der ikke kan styre sig, som knækker for den mindste fristelse. Fede mennesker kan ikke holde på hemmeligheder. HVIS MAN IKKE HAR KONTROL OVER SIN KROP, HVAD HAR MAN SÅ KONTROL OVER?

Pludselig føler hun en sær form for misundelse. Her er en krop, der har givet slip. Den har meldt sig ud. Den er ligeglad. Den skal ikke hele tiden producere en ny og forbedret udgave af sig selv. Den kan gøre, hvad den vil.

Den har adgang til alt det, jeg kun kan æde i skam.

Og med efterfølgende straf.

Hun sætter tempoet yderligere op.

Fuck, jeg hader fede mennesker.

Og fede hunde.

Med fede ejere.

Hun løber hurtigt nu.

Mine venner hader også fede mennesker.

Og deres hunde hader fede hunde.

Hun når i mål, tørrer sveden af panden, og ser på sit ur. Hun er 30 sekunder langsommere end sidst, hun løb sin faste rute.

Så skal du løbe den igen.

Sådan er det.

Det er den aftale, hun har med sig selv.

4. INNER STASI II

A, B og C afbryder deres historie.

B Var det ikke meningen, at vi skulle fortælle en ganske normal historie?

A Det er da fuldstændig normalt at have et ambivalent forhold til fede. Ligesom det er fuldstændig normalt at have et ambivalent forhold til fremmede. Det har alle. Det er et naturligt instinkt at ville passe på

stammen, og fede og fremmede kan hver på deres måde ses som en trussel mod fællesskabet.

C Men var det ikke meningen, at vi skulle lave en hyldelse til livslysten? At vi skulle tegne et portræt af os selv som radikalt åbne mennesker – at vi skulle vise vej til udfrielsen af dette potentiale? Var det ikke meningen, at vi skulle tegne et portræt af mennesker med uanede muligheder for livsudfoldelse? Var det ikke det, der var meningen?

B Lad os starte forfra.

Break. A, B og C går ud og kommer ind igen og starter forestillingen på samme måde som før.

A Jeg føler mig forfulgt.

B Hvad?

A Jeg føler mig FORFULGT.

C Af hvem?

A Det-ved-jeg-ikke.

B Hvornår følte du dig sidst forfulgt?

A Lige nu. Lige før.

C Og hvad siger din fornemmelse dig?

A Tal lavt!

C Og hvad siger din fornemmelse dig?

A JEG HAR INGEN FORNEMMELSE, men af og til vender jeg mig hurtigt rundt, sådan! Men jeg kan ikke se nogen.

B Det er den overvågning. Jeg er sikker. Siden de begyndte at sprænge sig selv og os andre i luften, er der er jo ikke en offentlig bygning, der ikke overvåges – og hvad betyder det?

C Har man ikke noget at skjule, har man ikke noget at frygte.

A At man opfører sig ordentligt, og i hvert fald ikke gør noget mis-tæn-ke-ligt.

C Og hvad er der i vejen med det?

B Det levner ikke meget plads til den indre psykopat, når der TIT-TIT er kameraer alle vegne og et lige der.

A Der er ikke noget kamera.

B Gu er det et kamera.

A Det er bare en sko.

B Med et kamera i, og det har overvåget os hele tiden, og det er sandsynligvis derfor, at du føler dig forfulgt.

A Der er ikke noget kamera i den sko.

C Jeg ved ikke, hvad det er, et kamera gør ved mig, men når jeg ser et, begynder

jeg altid at boogie-woogie, og det er ikke bare af hensyn til INNER STASI, der ved Gud må sidde at kede sig, nej, det er selve kameraet, som gør mig elektrisk. I am on, somebody is watching me – og hvorfor så ikke gøre lidt ud af det?

A Der er ikke noget kamera i den sko.

B I dag kan man fremstille kameraer, der er så små, at man ikke kan se dem med øjnene.

A Nej.

B Jo.

A Nej.

B Jo, man kan, og det er terroristernes skyld. De har skabt en eksplosiv vækst i overvågningsbranchen. Der er jo ikke det meneske, der ikke har en sidegesjæft som privatdetektiv. Det er der, man skal investere, hvis man vil have noget for pengene.

A Men jeg føler mig forfulgt. Og du er mistænkt. Og du er mistænkt. Alle er mistænkte. Men nogen er alligevel mere mistænkte end andre. Fx den stærkt sorthårede og hende med tørklædet (som er fed, højtråbende, dårligt dansktalende og sagtens kunne have et bombebælte om maven), men også ham jeg så hos bageren i morges, og som sendte mig det der blik: din lille luder. Når først Sharia bliver indført, så saver jeg brysterne af dig og pisser dig i kussen.

B Når jeg går på gaden og ser de fremmede. Eller de nye. Eller hvad du nu hedder, så føler jeg at et spøgelse går gennem min krop. Som om noget er taget fra mig. En uskyld er flyttet ud og et spøgelse er flyttet ind. Jeg ser dem stå i grupper. De er højrystede og har brun hud og spøgelse begynder at hviske: de er seje, maskuline på den der pizza Ibiza måde. De har guldkæder og kører i fælgebil med dyre spoilers. De har en tro, de har identitet, de har frihed, de har et sammenhold. Jeg kan ikke komme ind i det sammenhold. Jeg vil være perker, og hvis jeg ikke kan være det, så skal de heller ikke være det. Og spøgelse hviske: "skrid perker, skrid", og det bliver ved og ved, og jeg får de her fantasier, hvor jeg pløkker dem ned. Hvor jeg går rundt med min Uzi og renser gaderne.

A Okay, jeg ved da godt, at det ikke alle, der vil save brysterne af mig, men der er nogen, jeg ved ikke hvem, ved du? Og så længe jeg ellers er i stand til at tæmme den indre psykopat og opføre mig normalt, ja, så kan de for Guds skyld hænge guirlander af overvågningskameraer op – for mig skaber det kun tryghed.

C Hvem er de?

A Hvem de?

C Så kan de hænge overvågningsguirlander op.

A Ja, det kan de.

C Jeg troede ikke, at du troede på Styrelsen For Sjælelige Anliggender.

A JEG HAR HELLER IKKE NÆVNT NOGET OM DEN SKIDE STYRELSE.

B Det er også de terroristers skyld. De har slået mit privatliv ihjel og gjort mig til et menneske uden hemmeligheder. Alle vegne bliver jeg registreret; når jeg køber en agurk hos grønthandleren og stikker ham mit kort, når jeg låner bøger på biblioteket, når jeg kører i min bil, taler i min telefon, bruger min GPS, bestiller mine online ludere eller søger efter seksuelt værktøj. Selv nu hvor jeg sidder her og er intim og diskret – så er der et kamera lige der.

C Der er ikke noget kamera der, men der er INNER STASI.

A Det er hverken INNER STASI eller terroristerne, der har slået dit privatliv ihjel. Det er kapitalismen.

C Sig ikke det ord.

A Hvilket?

C Det ord, du lige sagde?

A Kapitalisme?

C Når jeg hører det ord, føler jeg mig straks placeret i en marxistisk træningslejr, der

uddanner søde venlige, hensynstagende, skyldbevidste omsorgshumanister, der skammer sig over at være en del af det, de ikke kan slippe ud af.

B Men du er ikke andet end en forbrugerprofil, der cirkulerer rundt mellem virksomheder. Det er i bevidstheden om, at din adfærd hele tiden registreres og kortlægges. At de altid ved, hvor du er, og altid kan sende dig et til din sjæl skræddersyet tilbud. Det er derfor, du føler dig forfulgt.

B ...Så det der kamera i den der sko er INNER STASI.

A DER ER IKKE NOGET KAMERA I DEN SKO.

C INNER STASI har installeret et overvågningskamera inden i os, og det snurrer hele tiden.

B Hvorfor det?

C INNER STASIS fornemste opgave er at få os til at passe på os selv, og derfor vil INNER STASI altid åbne vores øjne for potentielle faremuligheder med henblik på at bortmane dem igen ved hjælp af forskellige sikkerhedsforanstaltninger. Der bliver derfor ført tilsyn med alt, hvad der kan udlægges som potentiel fare.

A JEG NÆGTER AT HØRE FLERE PARANOIDE ORD OM INNER STASI.

B Der er altså et kamera i den sko.

C Jeg troede, vi skulle fortælle en ganske almindelig historie.

De går igen hen og iscenesætter en historie.

5. UNDER OBSERVATION II

Hun står, sammen med sin mand, og ser på en tegning, deres datter har tegnet.

Han siger:

Ej, hvor er den flot. Du er så dygtig, lille skat. Er det en mand? Nej, hvor er han lang. Og tynd. Og sikke et... er det hans sko? Nej, hvor er du dygtig.

Jeg tror, vi roser for meget.

Med "vi" der mener du "mig"...?

Vi skal bare være opmærksomme på, hvordan vi gør det. Ros kan skade hendes selvværd. Fordi du gør dig selv til dommer, når du roser på den måde, og det kan give lavt selvværd. Måske kan du sige: "ej, hvor er du god til at tegne mænd, når jeg ved at du har haft så svært ved det?"

Nej, det kan jeg fandenme ikke sige.

Hvorfor ikke?

Fordi jeg snart ikke kan åbne munden uden at blive korrigeret af dig.

Jeg vil bare gerne have, at vi gør det bedste for hende.

Og jeg vil bare gerne kunne tale almindeligt til mit barn. Bruge det sprog, der falder mig naturligt – uden hele tiden at få at vide, at jeg skal sige noget andet, gøre noget andet.

Du sagde, at jeg ikke måtte hjælpe hende på klatrestativet.

Fordi du overbeskytter hende og forringer hendes motoriske udvikling.

Men det var dig, der forhindrede mig i at gøre noget, der faldt mig naturligt. Nemlig at hjælpe mit barn.

Vil du nægte, at det er dig, der altid korrigerer mig?

Det kan godt være, jeg gør det mest.

Du ved jo ikke engang, hvordan du skal tale til dit eget barn.

Men det er også vigtigt.

Men det er sgu da sygt ikke at kunne tale naturligt til sine børn, og samtidig forkramper du mit forhold til dem, og det vil jeg ikke have.

Fordi jeg beder dig tænke over...

Fordi du konstant spreder usikkerhed.

Jeg vil bare gerne gøre det godt. For deres skyld.

I sidste uge var det bestikket i skuffen, der skulle flyttes, fordi du havde en fantasi om, at hun kunne finde på at tage knive op og stikke sig med dem.

Hvor går du hen?

Ud og får lidt frisk luft, hvis det er okay med dig.

Klip

Hun er taget på arbejde.

Derhjemme.

Hun har nemlig hjemmearbejdsplads.

Egentlig er det weekend.

Men i fredags hentede hun børnene tidligt, så...

Hun føler sig en smule bagud.

Det er også, fordi de lige har ansat to nye.

Det skærper konkurrencen.

Som hendes chef sagde.

For sjov.

For alvor.
Børnene har hun sat foran fjernsynet med en kop gulerodsstave.

Hun er lidt i tvivl, om den film børnene ser, er god for dem, om ikke den repræsenterer nogle værdier, hun ikke kan stå inde for.

Hun burde se filmen med dem og tale om den undervejs, så de ikke bare passivt...

Det er jo weekend, og hun vil lige kigge lidt i avisen.

Nej, hun vil være sammen med børnene.

Og se i avisen samtidig.

Men så er det, at hun pludselig synes, at hendes arbejdsgiver sidder der ved siden af hende.

Han sidder lige der og minder mig om, at jeg jo også kunne bruge tiden på at arbejde.

Du skal selvfølgelig ikke arbejde i weekenden, du skal bruge tid med dine børn, med mindre du er bagud.

Hun er lidt forvirret over at se ham sidde der, og forvirringen bliver ikke mindre, da hun får øje på de to nye medarbejdere. De sidder overfor hende...

Og smiler.

De siger, at de kan overtage mine opgaver – for de nyder at tage ekstra opgaver med hjem. Vi har jo ikke børn lige som dig. Men hvis de gør det, får jeg jo ikke credit for dem, og når jeg prøver at forklare dem det, så minder de mig om, at vi er et team, og at jeg

ikke skal lade mig stresse. Men de er i mit hus. I min sofa. De sidder lige der, og da jeg skal på toiletet, så tager de opgaverne, det ved jeg, de vil, så jeg tager dem med ud på toiletet.

Det er jo dumt at spilde tiden.

Så sidder jeg derude og snapper efter vejret og arbejder og skider og mærker mit hjerte banke, og har mest af alt lyst til at lægge mig på gulvet og græde.

Og det gør hun.

Hun glider ned på gulvet.

Hun lægger kinden mod fliserne.

Hendes krop ryster.

Da hun har grædt lidt, rejser hun sig op, retter sin make-up og går ind i stuen.

Hverken kollegaerne eller chefen er der længere.

Hendes børn sidder helt opslugt af Barbie og Svanesøen.

Hun sætter sig ned i mellem dem og krammer dem.

Hun hvisker, Mor elsker dig. Mor elsker dig.

Jeg krammer dem så hårdt, at jeg kan se, at de bliver bange, men heldigvis rejser Barbie sig og forvandler sig til en svane.

6. INNER STASI III

B Men var det ikke meningen, at vi skulle lave en hyldest til livslysten? At vi skulle tegne et portræt af os selv som radikalt åbne mennesker – og vise vej til udfrielsen af dette potentiale? Var det ikke meningen, at vi skulle tegne et portræt af mennesker med uanede muligheder for livsudfoldelse? Var det ikke det, der var meningen?

C Lad os starte forfra.

Break. Endnu engang går A, B og C ud og kommer ind igen og starter forestillingen igen.

A Jeg føler mig forfulgt.

B Hvad?

A Jeg føler mig FORFULGT.

C Det har vi hørt.

B Måske er det dem der fra det der program.

C Hvad for et program?

B Dem, fra det der program, hvor man vælger helt normale mennesker, fixer deres frisure, klæder dem på, personligt, så de får kant og stil og ved, hvordan man vækker opsigt uden at støje for meget – og så får man personlighed.

C Hvorfor skulle de være efter hende?

A Hvordan kan det give dig personlighed?

B Men de lærer dig jo dit sande jeg at kende...

A De lærer dig mit sande jeg at kende.

B Nej, de lærer dig at kende dit sande jeg.

A Så de lærer mig at genkende mit sande jeg.

B Nej, de følger dig gennem noget tid, ser hvordan du agerer i virkeligheden, og så spørger de dig, hvilket slags menneske er du, og hvilket slags menneske vil du gerne være – og her vil jeg indskyde, at de sagtens kan spørge, i sammenhænge som du slet ikke kan forestille dig, men det er jo, fordi de er professionelle, og gør det derfor skjult.

C Hvem gør hvad skjult?

B Pludselig kommer der en gående og standser dig og spørger, om han må stille dig et spørgsmål eller to. Han udgiver sig måske for at være fra en organisation, som vil noget godgørende, men i virkeligheden er det en caster fra det der program. Det er jo fordi, de vil have autentiske svar, fordi de er professionelle, og så spørger de dig, om du vil forbedre verden – og det vil du jo gerne, men det girokort, du får i hånden, er i virkeligheden en kode til et show, og hvis du tager kvadratroden af de tal, der står i bunden, ja, så får du et tele-

fonnummer, og så ryger du med i showet, men det er selvfølgelig kun, hvis du er den helt rigtige.

A Men jeg vil ikke med i det show.

B Men du kommer med i et show med sådan en forhindringsbane, der repræsenterer livets faser, men det er selvfølgelig kun, hvis du er tv-egnet.

A Jeg vil ikke findes. Jeg vil flygte.

C Jeg vil også flygte.

B Stikke af. Kaste mobilen og laptoppen i helvede.

C Flytte ind på et slot i Frankrig og æde, til man segner, ikke lave en skid, nippe af Charlottekager og croissanter.

A Sætte sig tilrette med et stykke Biscuit roulé. I en kæmpestor lyserød kjole, ligesom Marie Antoniette, sidde der på slottet og begynde, med den ene fod, at onanere på Ludvig den 16.

C Som man elsker, dikke, dikke, dikke, at kalde sin lille hund, sin lille søde hvalp.

A Tysse på tjenerne for Ludvig d. 16. er lige ved at nå klimaks.

B Argh, jeg vil finde et sted, hvor jeg kan genoplive mit privatliv. Måske et sted på Zanzibar i en eller anden naturtilstand, hvor man mærke åndedrættet blive roligt

og hjerterytmen falde. Bare sidde der på stranden med en kokosnød og vide, at her skal jeg ikke noget – hverken frem eller tilbage – her kan jeg være. Her finder de mig aldrig. Her kan jeg bede stille for mit indre liv: Kære indre liv, det er så dejligt at mærke dig igen, at vide du stadig er der, at du kan føles så ren, så fri, så fuld af muligheder, så fri af alle forventninger og etiketter og...

De leger, at de er flygtet til en øde ø.

A Jeg er der bare. Lige her. Jeg forstår ordet være. Jeg er. Jeg er et menneske. Jeg er en del af en sammenhæng, der er så meget større. Jeg smager på kokosnødden. Jeg spiser den langsomt, jeg smager de mange smagsnuancer, jeg opdager, at jeg aldrig før har smagt så meget. Jeg mærker et sus i brystet, et øjeblik af muligheder, uendelige muligheder, friheder. Jeg mærker menneskets uendelige potentiale. Jeg er til.

C MEN SÅ STÅR DE DER PLUDSELIG. De har fundet dig med Google Earth og Google Latitude og Google dit og Google dat har de fundet dig, og de har taget et par programværter med, for gud hvor er det spændende, at du bare sådan vil trække stikket ud og forlade verden.

B Og de har taget en fitnesscoach med og en makeupartist og gentager: be outstanding. Be fucking special. Og de gør dig tv-lækker, og du er tv-lækker nu, og du mærker, hvor lækkert det er, når folk

på gaden ser dig, og genkender dig, og du smiler indforstået. Jo, den er god nok, det er mig. Og de takker dig, fordi du har åbnet et savn i dem, en længsel, også de vil gerne være et sted, hvor de kan være helt sig selv.

C Yes – og de kender dine behov, dine vaner og dine tanker – og du ved, at de ved, at I måske bliver iagttaget nu, at en af jer er fra INNER STASI. Det freaker dig fuldstændig ud, og foran samtlige tv seere begynder du pludselig at fortælle, at du føler dig iagttaget. Du kan ikke sige af hvem, men du ved, de er der.

A Hvem taler du om, spørger studieværten.

C INNER FUCKING FREAKING STASI, svarer du.

A Hvem?

C Siger studieværten, og flakker med øjnene.

A De er her. De er over os. De har besat os.

C Og klippet bliver lagt ud på youtube, ingen er tvivl.

A Er det sådan, det går?

C Ja.

A Åh, nej. Jeg er bange. Jeg er rigtig bange.

B For hvad?

A Måske er der er nogen, der har stjålet min identitet, og det er derfor, jeg føler mig forfulgt. En eller anden har snuppet alle mine personlige oplysninger, og det gjorde han/hun, efter at jeg havde medvirket i det der show, hvor jeg fortalte alt om mig selv. En heller anden render rundt og fingerer mig. Jeg tror, det er dig.

C Men du har da ikke medvirket i noget show. Det var bare noget, vi forestillede os.

A Var det?

B Hvad siger din psykolog til dig?

A Efter vores sidste samtale, så han meget bekymret ud og spurgte, om jeg havde nogen rigtige venner – som jeg kunne tage over til...

B Havde du så det?

A Jeg tænkte faktisk på, om jeg kunne bo lidt hos dig.

C Hvad fortalte du din psykolog?

A Jeg sagde det, som det er: jeg er 39 år og har ingen anelse om, hvem jeg selv er. Alt, hvad jeg kan sige og gøre, er det, som alle andre også siger og gør. Jeg ved ikke, hvorfor de gør det, men jeg gør det også. Som om jeg har mistet meningen, orienteringen, ikke kan se min funktion, hvilken rolle jeg udfylder, ikke mærke min nødvendighed. Jeg føler mig som en omvarende tomhed. Et hul, du kan stoppe

hvad som helst i. Alt, hvad jeg har at stoppe i det, er selvlede, og hvis du fylder hullet op med den slags for længe, så...?

C Rolig nu.

A Jeg måtte bare lige af med det.

B Ups – der kommer mere.

A begynder manisk at skifte tøj.

A Og så prøver jeg at købe tøj, en kjole eller den der trøje, som de andre ikke har, men gerne vil have. Som lige er mig, rammer moden, nuet, skævt og raffineret, men hvordan finde noget, der kan formulere mig, når jeg ikke engang kan formulere mig selv, åh, jo, den sidder pænt, skjuler min røv, udtrykker min personlighed, pakker min usikkerhed fint ind, men holder mig inden for rammerne. Også når jeg skejer ud. Og det er absurd, jeg bør bryde normerne, siger en stemme i mig. Jeg kan også spadsere sådan rundt (hun ser absolut vanvittig ud i sit tøj), og det ville ikke være pinligt, bare pege på reglerne for det spil, vi alle følger hver morgen, når vi skal på arbejde og se præsentable ud. God morgen, mine knogler danser, og jeg har lyst til at skriges, is that all there is? Og jeg ved da godt, at der er meget mere, men hvor er det henne? Jeg sætter mig hen og åbner mailboxen og fortæller min kollega, at jeg er nede på 45 g havregryn med skumme-mælk. Godmorgen, here is your woman, og hun går til poledancing, og det lyder

åndssvagt, men hvem vil ikke stinke af sex, og det er jo god motion, og jeg ved da godt, at jeg har mistet orienteringen, at jeg løber efter et tog, der kører i al for høj fart, og engang imellem mødes blikkene, og vi er da enige om at det er åndssvagt, lad os springe afl, men så er vi fulde, og dagen efter halser alle igen efter toget, og så begynder jeg også at løbe, for den, der står stille, er selv ude om det, be a mover, men ingen ved, hvor toget kører hen, ingen der kan stoppe det, ingen der vil, ingen ved, hvorfor de skulle gøre det, ingen kan udpege en anden rute. Hvordan blev vi så vejforvirrende, vi har både gps og googlemap, men hvad er det, vi skal se efter, plotte ind i det tomme felt, søg! Og jeg troede, det kom med alderen. At man fik værdier og overbevisninger og meninger – og begyndte at vide, hvor man skulle hen og hvorfor. Nu ved jeg bedre.

B Du er nok bare aldrig rigtig kommet dig over Guds død.

C Hans død kom som et chok for os alle.

B Det er også den bekendelseskultur. Det var bedre i gamle dage, da man holdt alt lortet inde.

A græder.

A Var det ikke meningen, at vi skulle opføre os normalt og fortælle ganske almindelig historie?

De nikker. Break.

7. UNDER OBSERVATION III

Hendes mand står i stuen og forsøger at åbne et vindue.

Men han kan ikke, fordi der sidder en lille hård plastikforsegling rundt om haspen. Han vil åbne et andet vindue i stedet, men også det er lukket til med samme type plastikforsegling. Han ser på det næste vindue...

DET VAR FANDENS.

Og netop nu kommer han i tanke om, at hans kone ville sikre vinduerne, så børnene ikke kan falde ud, men han havde da...

FOR FANDEN IKKE REGNET MED, AT DET VILLE BETYDE, AT JEG IKKE KAN ÅBNE ET ENESTE VINDUE I MIT EGET HJEM.

Hun synes, han overdriver. Hun synes helt sikkert, at han overdriver, men han er slet ikke til at stoppe:

Jeg er spærret inde i mit eget hjem.

Hvad snakker du om?

Jeg kan ikke komme ud. Det er et fængsel.

Men du vil jo heller ikke have, at børnene skal skvatte ud af vinduet vel?

Selvfølgelig vil jeg ikke det, men jeg vil fandeme heller ikke spærres inde.

Du er åndssvag.

Det er dig, der er åndssvag.

Jeg har faktisk lige været til brystscreening.

Og hvad sagde de?

Der var ikke noget.

Der kan du se.

Hvad kan jeg se?

At du er bekymringssyg.

Gider du lade være med at stå og fortælle mig, at jeg er syg, når jeg fortæller dig, at... Men det er du. Du bekymrer dig om alt. Og du har smittet mig.

Imens de skændes tænder han en smøg. Og det generer hende endnu mere. Det er nærmest en provokation, for han er jo ikke-ryger, så han gør det for at genere hende. For at markere.

Du ved godt, at jeg ikke kan tåle, når du ryger.

Men du stresser.

Sluk den cigaret – eller gå uden for.

Jeg ville ønske vores liv gik itu.

Hvad mener du?

Det ved jeg ikke.

Er du stresset?

Jeg er fandeme ikke stresset, og hvis jeg er det, så er det fordi, du stresser mig.

Du lyder deprimeret.

Åh, jeg er så deprimeret.

Måske er du det faktisk.

Alle tror altid, de er åh, så deprimerede, men de er ikke en skid deprimerede.

Måske skal vi tage væk sammen. Være uden børnene. Tage på kurophold? Han begynder at bore en kuglepen ind igen- nem plastikforseglingen for at se, om han kan åbne vinduet.

Men vi skal jo passe på os selv – og vores forhold.

Gu skal vi ej.

Er du ved at forlade mig?

Du har jo forladt mig. Der er kun et forsigtigt tryghedssøgende genfærd tilbage.

Er du klar over, hvad det er, du siger?

Hun går ud i gangen og tager overtøj på.

Husk cykelhjelm. Husk tandtråd. Husk sikkerhedsbæltet og den nye godkendte barnestol. Husk at rygning dræber. Husk at radikale muslimer dræber. Husk at norske

lyshårede højreorienterede dræber. Husk 6 stykker frugt om dagen. Husk at blanchere grønsager fra Afrika. Husk at vaske hænder efter toiletbesøg, og husk ikke at røre ved vandhanen, når du slukker den. Husk at vaske hænder, når du har læst en bog fra biblioteket. Husk at i trafikken er alle stressede. Husk at børnene er ikke trafiksikre. Husk at der er ftalater i plastiklegetøj. Husk at undgå parabener. Husk at holde mobilen væk fra øret. Husk ikke at gå længere ud end til navlen. Husk at holde din kæft.

Hun skrider, og han tænder en Prince light mere og nyder følelsen af dødsforagt mere end selve smøgen. Han trodser døden. Så han tænder en mere, åbner køleskabet og tager en øl, suger hårdt på smøgen: åh, gud, hvor han don't give a damn. Han ser på æsken med skriften: rygning er stærkt sundhedsskadeligt. Og han render rundt i sit køkken og føler sig så dejligt rock n roll. Back in the USSR.

Så får han lyst til kager. Fede og usunde kager.

Der skal være mange. 1 af hver slags. Nej, 2, nej 3 af hver slags. Og så æde dem. Ikke langsomt, fint og respektfuldt som min mor, der kan spise et jordbær i 6 bider, nej der skal være masser af kager, og tøjet af, og jeg vil være nøgen, helt ren, men nøgen og sammen med en kvinde, og smøre hende ind i kage og æde af hende, æde kage af hende, og slikke hende over det hele. En kermitkage

mellem ballerne. Hmm, det er det jeg vil, men det er ikke sådan noget, vi gør, mig og min kæreste. Nej, vi tager i stedet på kurophold, får massage og spiser sushi og taler om, at vi føler os helt rensede; at vi begge har en sprød fornemmelse af velvære, hudpleje og harmoni – og det er jo også dejligt, men at kneppe i kage er fandeme noget andet. Lidt efter er han faldet ned. Musikken har mistet sin magi. Han kan høre sine lunger pibe. Han kommer i tanker om billeder af rygerlunger og føler faktisk, at han ånder aske. At Døden har lagt sine hænder omkring hans hals.

8. INNER STASI IIII

A Så – nu er de her.

B Hvem?

A Dem, som følger efter mig.

B Jeg kan ikke se nogen.

A Gem mig.

C Jeg kan altså heller ikke se nogen.

B Så du dem?

A Jeg så en af dem. Han lignede ham den efterlyste. Bombemanden.

B Åh, Gud.

C Men hvad vil han dig?

A Slå mig ihjel.

C Hvorfor?

A Fordi jeg genkendte ham.

C Men hvordan genkendte du ham?

A Fra medierne.

C Men INNERSTASI arbejder tæt sammen med medierne. Faktisk sidder de på flere af dem, og her taler vi ikke bare om bestyrelsesposter, nej, vi taler om at INNERSTASI er krøbet ind under huden på flere af de der mediefolk, og "hjælper" dem – efter nogle af STYRELSEN FOR SJÆLELIGE ANLIGGENDERS fastlagte direktiver – med at udvælge deres historier og tilrettelægge deres programmer.

A Men det var bombemanden.

C Du tror, det var bombemanden, og du tror, at han vil dig noget ondt, og de minder dig hele tiden om, at han er derude, og vi kan ikke finde ham, men han kommer nærmere, og han vil sprænge dig i luften, og du er uskyldig, du er et uskyldigt offer, sådan messer medierne på foranledning af biskoppen i Styrelsen For Sjælelige Anliggender.

B Så INNERSTASI er i stand til at pille ved mit syn, give mig live-hallucinationer, og skabe i mig en kronisk tilstand af uro, angst, fare?

C INNERSTASI er i dig, og INNERSTASI messer:

Jeg vil hjælpe dig med at være dig.

Jeg vil hjælpe dig til at blive endnu bedre til at være dig.

Jeg ved, hvad der er godt for dig.

Du skal ikke bekymre dig.

Jeg vil altid finde dig.

A Jeg vil finde STYRELSEN FOR SJÆLELIGE ANLIGGENDER, som jeg ikke tror findes, men jeg vil finde den alligevel. Jeg vil finde dens hovedsæde, og når jeg har fundet det, vil jeg knuse det.

C STYRELSEN FOR SJÆLELIGE ANLIGGENDER har ikke noget hovedsæde. SFSA arbejder i hemmelige forgrenede netværk – lige som Al-Qaeda.

A Men jeg vil finde den fucking styrelse.

B Hvordan?

A tænker sig om, men vender sig så imod C.

A Hvordan kan det egentlig være, at du ved så meget om DEN STYRELSE?

C Hvad mener du?

A Det, jeg siger.

B Ja, hvordan kan det egentlig være, at du ved så meget om DEN STYRELSE?

C trækker på skuldrene.

A Hvem siger, at du ikke arbejder for SFSA?

C Er hun sindssyg?

B Jeg tror nok, at hun er diagnosticeret paranoid skizofren, men det er vist meget normalt, så svar venligst på spørgsmålet.

C Men STYRELSEN FOR SJÆLELIGE ANLIG-GENDER producerer direktiver. Direktiver for vaner, normer og inkluderings- og ekskluderingsmekanismer. Målet er at skabe en "normalitets tilstand", der er til alles fordel.

B Jeg vil ikke være normal. Jeg vil være INDIVIDUEL.

C Det er NORMALT at ville være INDIVI-DUEL. Det er godt at ville være INDIVI-DUEL. Hvis bare man er INDIVIDUEL på en NORMAL måde – og det er man, hvis man har en diagnose.

A Hvad mener du?

C Ethvert samfund har sine afvigere. Afvi-gere er dem, man kalder "normale". Det er dem, som nægter at få stillet en diagnose.

B Afvigerne er dem, som ikke vil have en diagnose?

A De er samfundsoprørere.

C SFSA har alle genkort, og på dem står opført præcis, hvilke afvigelser, hvert en-

kelt menneske lider af. Afvigere, dvs. dem uden diagnose er dem, som er i opposi-tion af enten a) principielle grunde eller b) fordi de ikke er i stand til at benytte det sindrige system af indgange til diagnose-systemet.

A Du ved lidt for meget om INNER STASI. Hvordan kan det være?

C Det ved jeg ikke.

B Men du må jo have din viden et sted fra.

C Men det er bare noget, jeg ved, på grund af min diagnose måske.

A Svar på spørgsmålet.

A og B overfalder C, binder C og går nu i gang med at forhøre C.

A Hvordan giver INNERSTASI sig til kende?

C Nogen gange, når jeg lige går forbi et spejl, så...

A Så ser du INNER STASI inde i spejlet?

C Det kan man godt sige.

B Hvad kan man godt sige?

C Når jeg ser mig i spejlet, er der altid en, der ser på mig, og den, der ser på mig, kan se, at jeg er fraværende, der hvor jeg står, for jeg er jo derinde – og når jeg så er

den, der står derinde, så kan jeg rigtig se mig selv – forstår du, hvad jeg mener?

B Jeg troede kun, det var hende, der var diagnosticeret paranoid skizofren!

C Når jeg ser mig i spejlet, giver jeg min krop karakter.

C begynder manisk at fremvise forskellige legemsdele, imens C giver dem karakterer.

C Bagefter skammer jeg mig over, at jeg er så privilegeret, at jeg kan æde mig grim, imens millioner af mennesker sulter. Jeg skammer mig over, at jeg bedøm-mer mig selv på den måde. Jeg skammer mig over, at jeg, der ved bedre, ikke har andre værdier, andre idealer, at jeg er så forfængelig, at jeg føler mig så udsat, at mit "jeg" er så led ved at eksponere min krop. Jeg skammer mig over, at jeg ikke er ligeglad. Hvorfor er du ikke et frit individ? Hvorfor går du ikke til psykolog med al din skam? Og så sidder jeg hos min psykolog og skammer mig over, at jeg har skam nok i livet til at sidde foran ham – og jeg ved jo godt, at han kun er ude på at optimere mig. At han er ude på at udrede mig og give alle mine fremmede blikke de rigtige briller på, så de igen kan se på verden uden skam, så jeg igen kan passe mit ar-bejde, så jeg igen kan være en resurse, og så jeg igen kan opføre mig normalt, men var det ikke meningen, at vi skulle fortælle en helt almindelig historie?

9. UNDER OBSERVATION IIII

Hun sidder i sofaen. Endelig hører hun en nøgle blive stukket i døren. Hun lægger bogen til side og ser op på ham.

Jeg ville have sendt dig en sms, men jeg havde glemt min telefon.

Er vi stadig uvenner?
Hun ryster på hovedet. Hun smiler og siger:

Jeg har installeret det der program.

Hvilket program?

Det der program, jeg fortalte dig om, hvor man altid kan se, hvor hinanden er.

Hvor har du installeret det henne?

I din telefon.

Hvorfor det?

Så kan jeg altid se, hvor du er, og du kan altid se, hvor jeg er.

Og hvorfor skal jeg altid kunne se, hvor du er?

Hvis nu, der sker noget.

Hvad skulle der ske?

Hvis du skal hente børnene, men er forsin-ket. Så kan jeg så hente dem i stedet for. Eller hvis vi har aftalt at mødes, og du er lidt

forsinket, så kan jeg se, hvor langt du er fra at være hjemme – hvis du fx havde haft den med nu, så var jeg fri for at sidde her i sofaen og bekymre mig. Så havde jeg jo kunne se, hvor du var.

Jeg vil gerne have, at du afinstallerer det.

Hvorfor det?
Hvad hvis jeg gerne vil overraske dig?

Men du overrasker mig da aldrig.

Du overrasker da heller aldrig mig.

Nej, men det er sgu da også fordi, jeg er under opsyn hele tiden.

Hvad mener du?

Hvad tror du, jeg mener?

Han peger på mobiltelefonen.

Er det, fordi du har en anden?

Nej, jeg har ikke en anden. Jeg lever kedeligt og almindeligt sammen med dig. Jeg er verdens kedeligste mand. Jeg er blottet for hemmeligheder. Jeg er så regelret, at jeg er ved at brække mig over mig selv, og hvis du nu også skal til at overvåge hvert eneste af mine skridt, så eksploderer verdens kedeligste mand. Han eksploderer i titusinde, hver for sig, røvkedelige dele. Nu tager jeg et kedeligt skridt. Hold øje med din mobil. Nu tager jeg et kedeligt skridt mere.

Undskyld, jeg er nok lidt usikker for tiden.

Du mener ustabil, angstpræget og kontrol-syg?

Og så bryder hun sammen og begynder at fortælle.

Ikke bare om episoden med chefen, der sad i stuen og kollegaerne rakte hende opgaverne, men også om episoden på badeværelset hos hendes mor.

Jeg havde spist et stykke kage, og mor sad og talte og talte, og jeg sad kun og tænkte over, hvor langt jeg skulle løbe for få bugt med den kage (12,7 km), og så pludselig skulle jeg brække mig, og jeg nåede også ud, og ind over kummen, men da jeg løftede hovedet, var jeg et andet sted.

Hvad skal det sige?

Jamen, jeg var i et forhørslokale. To mænd gik rundt om mig. Den ene spørger, om jeg da slet ikke føler mig skyldig.

De to mænd træder frem.

Har du ikke glemt noget?

Hvad?

Noget vigtigt.

Hvor?

Noget, der engang imellem sniger sig ind på dig.

Og som du ikke lige kan ryste af dig.

Det føles som et tab.

Hun ser undrende på dem.
Du er helt med på, at det ikke kommer til at gå godt.

Hvad?

Det her.

Det bliver kun værre.

Det er jo nødt til at blive værre.

Ellers finder hun det aldrig.

Og jeg ved ikke, hvad de snakker om.

Føler du dig slet ikke skyldig?

Over hvad?

Det ved du vist godt.

Over det du har gjort selvfølgelig.

...men jeg skal nok løbe.

Det er da noget fjollet noget at føle skyld over.

Du ved godt, hvad vi taler om.

Og jeg ved ikke, om det er dig, jeg føler skyld over for, eller børnene, at jeg er en rådden mor, der er slidt at se på. (Jeg vil da gerne ligge i lagner og være en kælen mis i Chanel no. 5). At jeg ikke er der for dem eller dig, i hvert fald ikke nok, ikke så meget som jeg burde, og når jeg er der, jeg er der ikke nok for nogen. Og jeg har sluppet taget i mine drømme, at jeg er blevet så fandens realistisk. Verden har lukket sig omkring mig. Det prøver jeg at forklare dem, men så kommer jeg i tanke om det med mit arbejde, og det er garanteret det, men det er det heller ikke, de ryster bare på hovedet – og så får jeg den der fornemmelse, at det er det hele, at jeg har taget fejl, misforstået det, at det aldrig var det her, som var meningen. At jeg er i færd med at begå forræderi, og jeg spørger om det er det, og nu nikker de. Nu nikker de. Begge to. Men hvad er det for et forræderi, jeg er ved at begå? Hvad er det for et forræderi, jeg er ved at begå?

Du skjuler noget.

Siger de.

Hvor skjuler du det henne?

Hvad?

Du skjuler noget for os.

Ud med det.

Det skal ud.

Det kan komme ud den vej.

Og så lægger jeg mig ned på gulvet. Jeg løfter op i min kjole og stikker hånden op, der. Jeg er våd, jeg er helt våd og åben. Jeg rækker ud efter en elektrisk tandbørste, så en parfume og så er det at en af dem rækker mig barberbladet.
Nej, det vil jeg ikke. Det vil jeg ikke.

Det er vist nødvendigt, hvis du skal have det ud.

Rolig – det er noget, du forestiller dig.

Siger de så.

Nej, de var der.

Det er bare noget, du forestiller dig.

Men se her – de efterlod et kort.

Hun rækker ham et kort.

INNERSTASI.

De gav det til mig.

Han ser undrende på kortet.

...jeg tør ikke lade dig være alene med børnene. Hvis det sker igen, imens de er hjemme, ja, det er jo allerede sket.

Hvad mener du?

Når du har det sådan der.

Du har bare ventet på det her.

At du skulle begynde at opføre dig skrig-hamrende sindssygt?

Så har du en undskyldning for at skride. Hvad laver du?

Pakker.

Hvad har du tænkt dig?

At tage dem med.

Hvorhen?

De skal ikke se deres mor sådan.

Flytter du?

Du har brug for professionel hjælp.

Jeg har brug for dig.

Her – tag to af de her.

Hun er på et hospital nu.

Eller er det et hospital?

Hun er ikke helt sikker.

Børnene ville ikke med.

Den stemme kender hun.

Det er hendes mand.

Det var hendes mand.

Hun ligger i en hospitalsseng og ser de to fra forhørslokalet på toilettet sidde i fodenden og smile. Hun vender hovedet væk, mod vinduet, men får øje på sin arbejdsgiver og de to nye kollegaer. Hun vender hovedet væk og ser hende den fede med wienerbrødet ligge i sengen. Hun vender hovedet væk. Hun kaster hovedet fra side til side.

De er der ikke, vel?

Han ryster på hovedet, og ser på lægen.

Og så lukker hun øjnene og ser sig selv forvandlet til en stor hvid svane, der sidder på sengekanten. Hun basker med vingerne, flyver hen til det åbne vindue, letter og flyver højt op over husene.

10. UNDER OBSERVATION IIIII.

Hun drømmer om at kunne rejse i tid.

Hun drømmer om at bo på et slot i 1700 tallets Frankrig.

Hun drømmer om at have stor smuk kjole på.

Leve et overdådigt liv på Versailles.

Men hun sidder på en bænk i en 12 år gammel jakke, hvor knaphullerne er udvidede, fordi jakken spænder om hendes mave. På skødet har hun en bagerpose og i hånden en kage. Imens hun bider af kagen, ser hun

sig selv gå rundt på slottet i en stor lyserød kjole. Hun går rundt og nipper af Charlottekagerne og croissanterne, inden hun sætter sig tilrette med et stykke Biscuit roulé. Imens hun spiser, begynder hun, med sin fod, at onanere på Ludvig den 16. – som hun i øvrigt elsker at kalde sin lille hund, sin lille søde hvalp.

Sammen regerer de Frankrig.

Pludselig går døren op, en tjener kommer ind og fortæller hende, at folket er i oprør, en opstand er på vej. "Hvorfor?", vil hun vide, og tjeneren siger, at folket mangler brød, de har intet at spise.

Hun rejser sig fra bænken og går hen til en lille dreng, der står med sin far og fodrer ænder. "Jamen, så giv dem kage", siger hun højlydt til dem. Hun smiler overbærende og gør faren og drengen det klart, at de skal tie stille, for Ludvig den 16. er jo lige ved at nå klimaks. Så sætter hun sig tilbage på tronen og mærker så, at det er tid til at gøre toilette.

Marie-Antoinette går gennem værelser med gobeliner og når toilettet. Hur løfter op i sine skørter og sætter sig på et toiletbræt af det pureste guld. Hun klemmer og mærker fæces falde, og hun mindes nu, dengang hun var en lille pige.

Dengang hendes far, Frans den 1., gjorde hende det klart, at det var vulgært og ulækkert at sige lort. At det var noget tjenernes

børn sagde, og selvom de sagde det, skulle lille Marie-Antoinette ikke sige det. Hun skulle sige "fis".

"Jeg har lavet fis", far.

Imens hun læner sig frem, ikke for at tørre sig bagi, men for at tørre Ludvig den 16s sæd af sin fod, kommer hun til at se mellem sine ben. Hun ser hele sit liv komme ud af anus.

Da Marie-Antoinette forlader shawarmabaren, må hun fryse, da en mand gør hende opmærksom på, at hun har et stykke toilet-papir siddende under den ene sko.

Nu sidder hun igen på bænken. En kvinde løber forbi. Et kort øjeblik ser de hinanden ind i øjnene, men så er hun forbi.

SLUT

